

În ajunul întâlnirii europene de la Poznan, Polonia (decembrie 2009) și a întâlnirii de la Manila, Insulele Filipine (februarie 2010), ne exprimăm recunoștința pentru invitația pe care ne-au făcut-o creștinii din China. Împreună cu câțiva frați am petrecut trei săptămâni în mijlocul lor, unde am fost copleșiți de ospitalitatea pe care ne-au oferit-o. După întâlnirile foarte diverse pe care le-am avut, ni se pare și mai necesar demersul de a înțelege din interior situația Bisericii lor și a țării lor foarte mari, unde trăiesc 56 de grupuri etnice.

La intrarea catedralei catolice din Beijing, creștinii, rând pe rând, de dimineață până seara, îi întâmpină pe cei care le calcă pragul. O bătrână ne-a spus: „După atâția ani în care nu a fost posibil să-ți trăiești credința pe față, ușile bisericilor au început să se deschidă la sfârșitul anilor 70. Acum din ce în ce mai mulți creștini vin să ne vadă. Nu suntem în stare să-i întâmpinăm pe toți așa cum ne-am dori.” Un tânăr ne-a explicat: „Sufletul chinezului a crezut întotdeauna în Rai, într-un dincolo. Ultimele decade nu au făcut să dispară valorile tradiționale care sunt atât de prețioase, în special căutarea armoniei și respectul pentru cei în vârstă. În ultimii ani, din fericire, situația materială s-a îmbunătățit, dar în același timp mulți oameni simt un gol spiritual și caută un sens în viață. Din ce în ce mai mulți tineri se orientează către religie, în special în orașele mari.” Biserica în China e încă „mică” și în cele mai multe cazuri supraviețuiește cu resurse foarte limitate. Și totuși, ce credință vie au creștinii de acolo! Le admirăm perseverența și angajamentul, fidelitatea. Ne este clar că Dumnezeu lucrează. Am întâlnit credincioși care, deși au o situație umilă, contribuie la construirea viitorului țării lor. În provincia Sichuan, de exemplu, după cutremurul devastator din 2008, unii au mers să ofere ajutor victimelor; sunt încă acolo, iar efortul lor este foarte apreciat de către populație. Câțiva oameni ne-au povestit despre suferințele pe care părinții și bunicii lor le-au îndurat pentru credință. Toți cei pe care i-am întâlnit s-au bucurat să afle că există credincioși în alte locuri din lume care se simt apropiați de ei. Într-o mare biserică protestantă, când le-am spus că la Taizé tinerii de pe toate continentele se roagă în fiecare vineri pentru creștinii din China, toată lumea a început să aplaude. Rănille lăsate de diviziunile dintre biserici în isoria recentă sunt foarte dureroase. Convinși că a venit vremea să treacă dincolo de ele, există creștini care, acum, caută împăcarea. Este esențial ca ea să înceapă în inimile credincioșilor. A se întoarce către Dumnezeu în rugăciune comună ar putea fi o cale de a arăta că unitatea e posibilă. În China din ce în ce mai mulți creștini devin conștienți de punctele de convergență între Evanghelie și moștenirea lăsată de înțelepciunea milenară. De-a lungul Asiei există oameni care încearcă să trăiască Evanghelia în dialog cu diferitele culturi și religii, mai ales dând o atenție deosebită celor săraci. Ar putea oare și creștinii de pe alte continente să se lase inspirați într-o mai mare măsură de această atitudine? Ca un semn de prietenie și recunoștință pentru creștinii din China, în 2009 comunitatea de la Taizé, prin „Operațiunea Speranța”, a tipărit un milion de Biblii și le-a împărțit în toate regiunile țării.

Scrisoare din Taizé

ediție specială ^{RO}

SCRISOARE 2010

Scrisoare din China

ÎN FIECARE FIINȚĂ UMANĂ, O NĂZUINȚĂ

Dincolo de diferențele culturale care pot crea bariere între continente, toți oamenii formează o singură familie¹: vizita noastră în China ne-a întărit această convingere.

Indiferent de cultura căreia aparținem, de vârstă sau de istorie, cu toții împărtășim setea de o viață deplină, adevărată.

Biblia vorbește adesea de această sete. O înfățișează ca pe o amprentă imprimată în noi de către Dumnezeu ca să ne conducă către El². Vom accepta oare să fim modelați de către această sete fără a vrea să o stingem mult prea repede?³ Ea poate deveni în noi dragoste arzătoare pentru Cel care este întotdeauna mai presus de orice am putea înțelege despre El.⁴

Cu cât Îl căutăm mai mult pe Dumnezeu, cu atât descoperim acest fapt uimitor: Dumnezeu este cel care ne caută mai întâi. În cartea proorocului Osea, Dumnezeu vorbește poporului Său așa cum un bărbat vorbește cu

- ¹ Suntem o unică familie umană și locuim cu toții pe aceeași planetă; de aceea asumarea responsabilității comune față de creație și mediu este o necesitate imediată.
- ² „Dumnezeule, Dumnezeul meu, pe Tine Te caut dis-de-dimineață. Însetat-a de Tine sufletul meu, suspinat-a după Tine trupul meu, în pământ pustiu și neumblat și fără de apă.” (Psalmul 62,1-3). „Sufletul meu Te-a dorit în vreme de noapte, duhul meu năzuiește spre Tine.” (Isaia 26,9).
- ³ Am putea fi tentați să ne satisfacem dorințele într-un mod superficial. Consumerismul nu este oare un mod de a înnăbuși anumite întrebări pe care ne este frică să ni le punem până la capăt?
- ⁴ În secolul al patrulea, Sfântul Grigorie de Nazianz cânta în vers taina dumnezeirii: „Tu, Cel care ești mai presus de toate, cu ce nume am putea să te chemăm? Ce cântare am putea să-Ți aducem? Nu există cuvinte care să Te poată descrie... Dorul întregii făpturi, suspinul tuturor, năzuiesc către Tine.” În aceeași epocă, Sfântul Augustin scria: „Prin năzuința noastră, Dumnezeu ne face dorul să crească. Prin acest dor, ne modelează sufletul. Modelându-l, îi dă putința să năzuiască.”

femeia iubită: „Iată, Eu o voi atrage și o voi duce în pustiu și voi vorbi inimii ei.” Apoi continuă: „Și te voi logodi cu Mine pe vecie... întru bunătate și dragoste.”⁵

În Iisus, această dorință de comuniune a lui Dumnezeu cu omul devine o realitate în carne și oase.⁶ Hristos a vrut să rămână aproape de noi pentru totdeauna și a plătit pentru acest lucru: prin moartea Sa pe cruce, S-a coborât în locul cel mai de dedesubt, până la punctul de a deveni dreptul osândit fără motiv. Acum, înviat din morți, ne trimite Duhul Sfânt, o prezență nevăzută care ne conduce către plinătatea lui Dumnezeu.

SĂ FACEM O SELECȚIE A DORINȚELOR NOASTRE

Inima omului se revarsă de atâtea dorințe și aspirații: vrem atât de multe lucruri, care câteodată se și contrazic unele pe altele. Dar și știm că nu putem să le avem pe toate. Departate de a ne face să ne scufundăm într-o resemnare tristă, conștientizarea acestui lucru ne poate elibera și ajuta să trăim nestingheriți.⁷

Da, este important să facem o selecție a dorințelor noastre. Nu sunt toate rele, dar nici nu sunt toate bune. Cu răbdare, trebuie să învățăm cărorora să le dăm prioritate și pe care să le lăsăm deoparte.

A decide care aspirații sunt prioritare, a fi atenți la ceea ce găsim în adâncul nostru, e deja o manieră de a-L asculta pe Dumnezeu. Dumnezeu ne vorbește și prin dorințele noastre. Nouă ne rămâne să discernem vocea Sa între atât de multe voci lăuntrice.⁸

SĂ TREZIM ÎN NOI DORUL DE DUMNEZEU

Să-i dăm voie să se trezească celei mai adânci năzuințe a noastre: dorului de Dumnezeu.

Este foarte adevărat că uimirea și dorul sunt greu de întreținut, într-atât societatea în care trăim dă valoare eficienței și rapidității. Totuși, tocmai în timpul perioadelor de liniște, când nimic nu pare a se întâmpla, Duhul Sfânt lucrează în noi, iar noi nici măcar nu știm cum.

⁵ Osea 2,16;21.

⁶ Într-o zi Iisus îi cere unei femei, lângă o fântână: „Dă-Mi să beau.” (Ioan 4,7). Restul povestirii arată că, de fapt, setea Lui era să transmită darul lui Dumnezeu. Pe cruce urma să spună din nou „Mi-e sete.” (Ioan 19,28). Privind în context, nu e această sete expresia ultimă al dorinței lui Iisus de a dăruia viață și, în acest fel, de a transmite darul lui Dumnezeu?

⁷ Nu e oare esențial să învățăm să facem față caracterului neprevăzut și nedesăvârșit specific vieții? Cel mai adesea, societățile prospere încearcă să ascundă această realitate. Preocuparea principală devine atunci camuflarea propriei vulnerabilități, uitând că fisurile lăuntrice, suferința și moartea fac parte din viață.

⁸ „Binecuvânta-voi pe Domnul, Cel ce m-a înțeleptit; la aceasta și noaptea mă îndeamnă inima mea.” (Psalmul 15,7).

A ști să aștepți... A fi prezent, pur și simplu, fără a urmări nimic altceva. A îngenunchia, a recunoaște că Dumnezeu e prezent. A-ți deschide brațele într-un gest de întâmpinare. A tăcea e deja un mod de a-ți exprima deschiderea către Dumnezeu.

De secole întregi, gesturile de închinare și meditație fac parte din cultura asiatică. Ar putea oare creștinii afectați de secularizare să găsească în acestea o încurajare care să le împropăteze rugăciunea? În liturghii, în adunări, regăsirea interioară poate fi combinată cu dimensiunea comunitară și festivă.

SĂ ÎMPĂRTĂȘIM CEEA CE AVEM

A ne lăsa modelați de către setea de Dumnezeu nu înseamnă să ne rupem de problemele lumii care ne înconjoară. Dimpotrivă, această sete ne determină să facem tot ceea ce putem pentru ca alții să se bucure de creație și să găsească bucuria de a trăi.⁹

A face o selecție a dorințelor, a accepta că nu putem avea totul, ne determină să nu acaparăm bogăția pentru noi înșine.¹⁰ Deja în secolul al patrulea, Sfântul Ambrozio spunea: „Nu din ale tale dai săracilor, ci pur și simplu le dai înapoi ceea ce le aparține.”

A învăța să nu posedăm totul ne păzește de izolare. Bunăstarea materială este adesea însoțită de o închidere în sine care duce la pierderea comunicării autentice. Nu e nevoie de mare lucru pentru ca lucrurile să fie altfel.¹¹

Multe inițiative ne sunt la îndemână: dezvoltarea rețelilor de într-ajutorare; susținerea economiei solidare; întâmpinarea imigranților; a călători pentru a înțelege din interior alte culturi și alte situații pe care oamenii le trăiesc; promovarea înfrățirii orașelor, satelor sau parohiilor pentru-i a ajuta pe cei care sunt lipsiți de cele necesare; utilizarea noilor tehnologii pentru a crea legături de într-ajutorare...

Trebuie să fim atenți să nu ne lăsăm copleșiți de o viziune pesimistă a viitorului, să nu ne concentrăm doar pe

⁹ Credința nu se preocupă doar de ceea ce se întâmplă între zidurile bisericii. Nimic din ceea ce afectează calitatea vieții nu ne poate lăsa indiferenți. Cercetarea științifică, expresia artistică, angajamentele sociale, politice sau sindicale pot fi o modalitate de a-L sluji pe Dumnezeu. A studia sau a-i învăța pe alții, a-și trata subalternii cu omenie, a se dedica familiei, a-și extinde relațiile de prietenie, toate acestea pot fi căi de a pregăti venirea Împărăției lui Dumnezeu.

¹⁰ O reformă a sistemului economic și financiar mondial nu este posibilă fără o schimbare în inimile oamenilor: Cum ar putea să fie pusă temelia unui sistem mai echitabil atât timp cât unii vor continua să dorească să se îmbogățească pe spinarea altora?

¹¹ Când comunitatea noastră pregătește întâlnirile pentru tineri în mari orașe de pe diferite continente, ca și etape ale pelerinajului de încredere pe pământ, invităm mii de familii să găzduiasă în casele lor unul sau câțiva tineri pe care nu-i cunosc și a căror limbă poate că nici nu o vorbesc. Și ne dăm seama de cât de puțin este nevoie pentru ca să iasă la iveală bunătatea care se găsește în inima fiecărui om.

veștile rele. Războiul nu e inevitabil.¹² Respectul față de ceilalți e o binecuvântare neprețuită în procesul de pace. Granițele țărilor celor mai bogate trebuie să se deschidă și mai mult. O lume mai dreaptă e posibilă.¹³

Nu lipsesc analizele și inițiativele de a promova pacea și dreptatea. Ceea ce lipsește este motivația de a depăși bunele intenții și de a trece la fapte.

Evanghelia ne cheamă la simplitate. A alege simplitatea ne deschide inimile și către puterea de a dăruia și către bucuria care vine de la Dumnezeu.

SĂ NE ADÂNCIM ÎNCREDEREA ÎN DUMNEZEU

În timp ce credința pare a dispărea în mare parte din societatea contemporană, o năzuință spirituală renaște. Ne rămâne să descoperim cuvintele potrivite, simple, pentru a face accesibilă celorlalți credința care ne dă viață.

Multor oameni nu le vine să creadă că Dumnezeu îi iubește personal. Pentru unii, încrederea în Dumnezeu a devenit imposibilă din cauza prea multor încercări.¹⁴ Cum putem să le explicăm mai clar că Dumnezeu ia în serios îndoiala și revolta împotriva a ceea ce e absurd?¹⁵ Iisus Însuși a trăit

¹² În ciuda îndoielilor și chiar a eșecurilor, începutul secolului 21 este marcat de o continuă afirmare a unei conștiințe internaționale și de căutarea unei sistematizări a relațiilor dintre popoare: mobilizarea opiniei publice, încercarea de a da un răspuns comun provocărilor actuale (climă, mediu, sănătate, economie)... O interdependență mai mare între națiuni poate provoca temeri sau crispări identitare. Însă nu ar putea ea să devină și o garanție a păcii?

¹³ Sunt încă 9 milioane de copii sub 5 ani care mor în fiecare an, iar 29% din copiii care supraviețuiesc în țările subdezvoltate sunt victime ale malnutriției. Acest lucru este inacceptabil. În același timp, trebuie subliniat că, mulțumită Convenției Drepturilor Copilului, aprobată în unanimitate de Adunarea Generală a ONU în 1989, modul de a trata copiii s-a transformat: printr-un efort internațional comun, mortalitatea și malnutriția s-au redus cu aproape 30% în ultimii 20 de ani.

¹⁴ Acest lucru nu este valabil pentru toți cei care trec prin mari încercări. Mă gândesc la un tânăr pe care îl întâlnesc uneori la Taizé. Suferă de o boală incurabilă care se agravează. Trăiește o durere cumplită. Posibilitățile de a avea o viață împlinită dispar una câte una. Și totuși, privirea din ochii lui și întreaga sa atitudine rămân surprinzător de deschise. Într-o zi mi-a spus: „Acum știu ce înseamnă a avea încredere. Înainte nu aveam nevoie de acest lucru, dar acum am.” Și, într-o scrisoare către mine, a adăugat: „Nu trebuie să las boala să-mi acapareze toată atenția.” Mi-am spus atunci mie însumi: dacă ar ști acest tânăr cât elan îmi dau cuvintele sale și cât de mult îi ajută pe ceilalți prin atitudinea sa. Oferă o sclipire, firavă dar cât se poate de reală, a tainei Învierii.

¹⁵ Între cărțile care constituie Biblia și chiar între textele sacre ale altor religii, poate nu există nici una care să exprime cu atât de mare vehemență revolta unui drept care suferă mai clar decât Cartea lui Iov. Iov denunță absurditatea unei vieți de suferință și se plânge de lumea în care ar fi fost mai bine să nu se fi născut. Dar chiar în încrâncenarea revoltei sale, el vorbește cu Dumnezeu. Nu primește răspuns la toate întrebările sale, dar își găsește pacea într-o întâlnire directă cu Dumnezeu.

我的心 渴望 慕 上 主

ÎNSETEAZĂ DE DOMNUL SUFLETUL MEU. (PSALMUL 62)

durerea celor care suferă, strigând de pe cruce: „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, de ce M-ai părăsit?”¹⁶

Mulți copii cresc fără ca nimeni să le spună că Dumnezeu îi iubește. Se vor găsi tineri care să însoțească pe unul sau pe mai mulți dintre ei pe drumul credinței?

Odată intrați în viața adultă, unii își pierd atașamentul față de comunitatea creștină. Adesea lucrul acesta nu e o decizie conștientă, ci o înlănțuire de întâmplări care aruncă credința pe ultimul rând de pe lista priorităților noastre. Cum ar putea prietenii să se ajute unul pe altul să-și reîmprospăteze apartenența la comunitatea credincioșilor?

Uneori o prăpastie se deschide între cunoștințele pe care le avem despre credință și cele pe care le acumulăm în alte domenii. O credință care rămâne la nivelul expresiilor învățate în copilărie va face față cu mare dificultate întrebărilor vârstei adulte. Aprofundarea credinței cu fiecare etapă a vieții noastre poate fi un izvor de bucurie, de fericire.¹⁷

SĂ NE REÎMPROSPĂTĂM CURAJUL

Dumnezeu ne cheamă să transformăm lumea cu ambiție dar, în acealși timp, cu o mare smerenie!

Cei mai în vârstă îi pot încuraja pe cei tineri. Tinerile generații nu sunt mai puțin capabile decât cele care le-au precedat.

Această transformare trebuie să înceapă cu noi înșine: trebuie să-I dăm voie lui Hristos Cel Înviat să ne rezidească inimile, să dăm voie Duhului Sfânt să ne mâne la adânc pentru a putea merge spre viitor cu curaj.

Să ne bucurăm de setea pe care Dumnezeu a pus-o în noi. Ea ne dă elan, ea este ceea ce împrospătează întreaga noastră viață. „...cel însetat să vină, cel ce dorește să ia în dar apa vieții.”¹⁸

f. Abis

¹⁶ Marcu 15,34.

¹⁷ Posibilități există: grupuri de studiu ale Bibliei, scurte lecturi biblice zilnice, o perioadă de retragere în tăcere, cateheze în parohii, studii organizate în colaborare cu facultăți de teologie sau alte instituții ale Bisericii, cursuri pe internet...

¹⁸ Apocalipsa 22,17.

CE FACI TU CU LIBERTATEA TA?

În Europa, ca și în alte părți ale lumii, această întrebare se pune cu din ce în ce mai multă putere.

Acum douăzeci de ani, chiar înaintea de marile schimbări din Europa, am reușit să trecem peste multe obstacole și să pregătim două întâlniri ale tinerilor în Europa Centrală:

- o întâlnire între est și vest în Pécs, Ungaria. În timp ce tinerii se adunau, „cortina de fier” a Europei a fost deschisă între Ungaria și Austria.

- o întâlnire europeană în Wrocław, Polonia. În timpul pregătirii acestei întâlniri, zidul Berlinului a căzut, ceea ce a permis unor 50000 de tineri de pe continentul întreg să se întâlnească pentru prima dată în libertate.

În Wrocław, fratele Roger le-a spus participanților: „Anul acesta câteva popoare au fost martorele căderii cortinelor de fier și, în același timp, ziduri ale fricii și umilinței s-au dărâmat. La fel, în ultimele săptămâni, mulți oameni s-au rugat zi și noapte pentru libertatea popoarelor.”

Douăzeci de ani mai târziu, în 2009, trei întâlniri au reunit tinerii: în mai la Vilnius (Lituania), în octombrie la Pécs (Ungaria) și la sfârșitul lui decembrie la Poznan (Polonia), în cadrul întâlnirii europene.

Cu această ocazie, am vrea să ne întrebăm: astăzi, în Europa, ca și pe alte continente, medităm suficient la ce înseamnă libertatea? Fiecare tânăr se poate întreba: Ce fac cu libertatea mea?

LASĂ-TE HRĂNIT DE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ȘI DE RUGĂCIUNEA COMUNĂ

În China am întâlnit grupuri de creștini foarte conștienți de comoara pe care o reprezintă Biblia.¹ Unii ar vrea să o citească și mai mult, dar lectura Bibliei nu e întotdeauna ușoară. Împreună cu ei, ne-am reamintit aceste două căi de acces:

- Esența Bibliei este dragostea lui Dumnezeu. Între Dumnezeu și omenire, totul începe cu prospețimea primei dragoste; apoi vin obstacolele și chiar infidelitatea. Dar Dumnezeu nu obosește a iubi; El continuă să-i caute fără încetare pe oameni. Biblia este povestea credințioșiei lui Dumnezeu.

- Dumnezeu ni se dăruiește prin Hristos: El este Cuvântul lui Dumnezeu. Când citim Biblia ne întâlnim cu El, cu Hristos, Îi auzim vocea, intrăm într-o relație personală cu El.²

Uneori când citim nu reținem decât un singur cuvânt. Important este să-l punem în practică. Astfel ajungem să-l înțelegem din ce în ce mai bine.

În China ne-am rugat cu creștini care cântau cântecele din Taizé în limba lor. Unii ne-au întrebat cum să organizeze o rugăciune comună. Am discutat câteva detalii practice cu ei, împărțându-le din lunga experiență a comunității noastre. Aceste rugăciuni trebuie să fie, bineînțeles, în armonie cu particularitățile fiecărei Biserici locale:

- Faceți primitor locul de desfășurare, astfel încât să se creeze un duh de rugăciune.
- Urmați un ritm armonios al rugăciunii: cântece, un psalm, o lectură biblică, un cântec, liniște (între 8 și 10 minute), Tatăl Nostru, rugăciunea finală, cântece.
- În timpul rugăciunii citiți un text biblic care e ușor de înțeles, lăsând textele mai dificile pentru cateheză.
- Cântați în mod repetat o frază din Scriptură. O frază cântată se învață mai ușor pe de rost și astfel ne poate însoți ziua întreagă și uneori chiar noaptea.
- Folosiți simboluri simple: vineri seara, de exemplu, puneți în mijlocul încăperii, culcată pe jos, o icoană a răstignirii. Toți participanții se pot apropia și pune frunțile pe cruce, exprimând în acest fel faptul că Îi încredințează lui Hristos propriile poveri și toată suferința lumii. Sâmbătă seara, citiți Evanghelia Învierii în timp ce copiii aprind lumânările pe care fiecare le-a primit la început, transmițând tuturor lumina pascală.

¹ În toată lumea se întâlnesc foarte multe exemple care arată cât de iubită e Biblia, cât de mult a modelat străfundurile ființei umane și cât de departe ne poate purta această iubire. În Letonia, în 1940, un preot numit Victor a fost arestat pentru că avea o Biblie cu el. Agenții regimului au aruncat Biblia pe jos și i-au ordonat preotului să calce pe ea. El a îngenunchiat și a sărutat cartea. A fost apoi condamnat la 10 ani de muncă silnică în Siberia.

² Vorbind despre Scriptură, un episcop din Insulele Filipine a spus: „Dumnezeu vorbește, dar Dumnezeu și ascultă, mai ales pe văduve, pe orfani, pe cei prizonieri, pe săracii pe care nu-i aude nimeni. Astfel, ca să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să învățăm să ascultăm așa cum Dumnezeu o face.”

Câțiva pași în pelerinajul de încredere pe pământ din 2010

Fratele Alois va merge, împreună cu alți frați...

... în Portugalia:

întâlnire la Porto, 13-16 februarie

... în Bosnia: Sarajevo, 3-5 septembrie

... în Norvegia:

Oslo și Trondheim, 17-19 septembrie

Întâlnirile internaționale ale tinerilor
A cincea întâlnire asiatică va avea loc
la Manila, în Insulele Filipine,
între 3 și 7 februarie 2010

La întâlnirea din Poznan se va anunța
locul de desfășurare a...

...cele de-a doua întâlniri internaționale
în America latină,

între 8 și 12 decembrie 2010

...cele de-a 33-a întâlniri europene,
între 28 decembrie 2010 și 1 ianuarie 2011

Mesaje primite pentru întâlnirea din
Poznan: A se vedea <http://www.taize.fr>